

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt X P 69/22 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa A. W., K. N. – współników spółki cywilnej działającej pod nazwą (...) przeciwko P. M., K. M. o karę umowną z tytułu naruszenia zakazu konkurencji: oddalił powództwo (pkt 1) , zasądził solidarnie od A. W. oraz K. N. na rzecz P. M. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za I instancję oraz kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł za II instancję (pkt 2) oraz zasądził solidarnie od A. W. oraz K. N. na rzecz K. M. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za I instancję oraz kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł za II instancję (pkt 3).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powódek zaskarżając wyrok w całości tj.:

- naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 217 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., w związku z art. 386 § 6 k.p.c. poprzez nienależyte wyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego materiału dowodowego, nierozpoznanie istoty sprawy oraz niewykonanie wytycznych Sądu drugiej instancji wyrażonych w uzasadnieniu wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania;

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 101¹ , 101² § 1, 2, 3 k.p. przez przyjęcie, że umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy określona w powołanych przepisach wymaga dla zachowania jej ważności przyjęcia przez strony, że pracownik w czasie wykonywania stosunku pracy miał dostęp do informacji tajnych, podczas gdy przedmiot klauzuli konkurencyjnej nie podlega ocenie według kryteriów obiektywnych, ale zależy od subiektywnych przekonań pracodawcy.

Mając powyższe na uwadze strona powodowa wniosła o:

- uchylenie wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji , ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na rzecz powódek kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego obie instancje według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanych wniósł o:

- oddalenie apelacji powódek w całości oraz zasądzenie solidarnie od powódek na rzecz pozwanej P. M. oraz solidarnie od powódek na rzecz pozwanej K. M. zwrotu kosztów postępowania w II instancji , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w sprawie do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy w Łodzi, rozpoznając apelację pozwanych zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zgodnie z ustawowo przyznaną kompetencją w wypadkach wskazanych w art. 387 § 2¹ KPC Sąd odwoławczy sporządza pisemne uzasadnienie orzeczenia w sposób uproszczony i może odstąpić od szczegółowego przedstawienia podstawy faktycznej, czy też wyczerpującej prezentacji oceny prawnej. Sąd Okręgowy w Łodzi podziela w całości i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jak również akceptuje dokonaną przez tenże Sąd prawidłową ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego bez konieczności ponownego przytaczania (art. 387 § 2¹ KPC). W ocenie Sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, uchybień skutkujących koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku, czy też jego uchylenia. Podniesione przez stronę apelującą zarzuty w żaden sposób nie podważają prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Dokonana przez ów sąd wykładnia przytoczonych przepisów prawa materialnego i procesowego nie budzi zastrzeżeń Sądu rozpatrującego apelację. Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski. Wbrew twierdzeniom apelacji postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w prawidłowym zakresie.

W myśl art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Podkreślić należy, że kontrola instancyjna ogranicza się w tym przypadku tylko do zbadania poprawności logicznego rozumowania sądu I instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego, skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyr. SN z dnia 6 listopada 2003 roku, II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, można było wysnuć wnioski odmienne (post. SN z dnia 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, niepubl.; wyr. SN z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00). Zarzut z art. 233 § 1 kpc nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów./tak SA we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 lipca 2013 r, I ACa 698/13, Lex nr 1369457/.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich zgromadzonych w postępowaniu dowodów. Zastosowane kryteria oceny również nie budzą zastrzeżeń co do ich prawidłowości. W szczególności dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego odpowiada zasadom określonym w art. 327¹ pkt 1 kpc, bowiem przy każdej ustalonej okoliczności faktycznej są przytoczone dowody, na których sąd się oparł, wskazano także przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się więc ostać. Apelujący zaledwie przeciwstawia ocenie dokonanej przez Sąd I instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego.

Lektura pisemnych motywów skarżonego orzeczenia wskazuje, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził całościową ocenę zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła dać pełny obraz spornych okoliczności i pozwalała na prawidłowe zastosowanie prawa materialnego.

Zdaniem Sądu Okręgowego przy dokonywaniu ustaleń w sprawie nie zostały przekroczone granice swobodnej oceny dowodów albowiem Sąd Rejonowy po przeanalizowaniu wszystkich dowodów wyprowadził prawidłowe wnioski zgodne z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy ogólnej.

Z analizy pisemnych motywów rozstrzygnięcia wynika jednoznacznie, iż Sąd Rejonowy dokonał analizy zeznań powołanych świadków, jak również złożonej dokumentacji jak również wywiódł na ich podstawie prawidłowe wnioski i rozważania prawne.

Wskazać w tym miejscu należy, że jeżeli w sporze strony zeznają odmiennie, to do Sądu meriti należy ocena, która strona i dlaczego zeznaje wiarygodnie. Danie zaś wiary jednym, a nie przyznanie wiary innym dowodom, samo przez się nie narusza jeszcze zasady z art. 233 § 1 kpc lecz stanowi właśnie o istocie sędziowskiej oceny dowodów, która opiera się na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona jedynie, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych. /I ACa 736/18 - wyrok SA Szczecin z dnia 12-09-2019/. Takich nieprawidłowości Sąd II instancji nie dostrzegł po zapoznaniu się materiałem aktowym i pisemnymi motywami skarżonego rozstrzygnięcia.

Zauważyć należy, że w apelacji zostały przytoczone poszczególne okoliczności o treści dla strony powodowej korzystnej. Jest to jednak potraktowanie zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wybiórczy, to jest z pominięciem pozostałego - niewygodnego lub nieodpowiadającego wersji zdarzeń przedstawionych przez powoda. Fragmentaryczna ocena materiału nie może zaś dać pełnego obrazu zaistniałych zdarzeń.

Sąd Rejonowy wyjaśnił na podstawie jakich dowodów ustalił stan faktyczny w sprawie oraz przedstawił motywy rozstrzygnięcia. Skarżące polemizując w apelacji z oceną Sądu Rejonowego, co do merytorycznej wartości poszczególnych dowodów, przedstawiając swój pogląd na sprawę i własną ocenę dowodów, jednakże nie wykazały, że materiał dowodowy w sprawie był niekompletny, niewystarczający dla wydania rozstrzygnięcia końcowego, a wnioski Sądu były nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, a cała argumentacja przytoczona na uzasadnienie naruszenia art. 233 k.p.c. w istocie sprowadziła się do forsowania własnej, subiektywnej oceny zdarzeń w spornym okresie. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że o ile skarżące miały oczywisty interes w przedstawieniu stanu faktycznego w korzystny dla siebie sposób, to jednak przedstawiona przez nie wersja zdarzeń nie znalazła oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do przyjęcia, że pozwane u nowych pracodawców podejmowały działania konkurencyjne w stosunku do skarżących, w szczególności wykorzystywały wiedzę zdobytą u powódek tj. metody i techniki behawioralne lub system komunikacji (...). Samo bowiem podjęcie pracy zawodowej w podmiocie, który potencjalnie wykorzystuje powyższe techniki, nie może być równoznaczne z naruszeniem zakazu konkurencji. Gdyby bowiem podzielić argumenty skarżących, to pozwane, które z wykształcenia są psychologami, właściwie nie mogłyby podejmować pracy w podmiotach, które w jakikolwiek sposób wykorzystują kwalifikacje przez nie posiadane. Co jednak istotne, to na skarżących, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c., spoczywał ciężar dowodu wykazania faktu naruszenia zakazu konkurencji, a skoro brak jest na to jednoznacznych dowodów, to brak było podstaw do uwzględnienia zgłoszonych przez skarżące roszczeń.

Sąd I instancji nie dopuścił się więc uchybień procesowych, które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

W odniesieniu zaś do podniesionego przez skarżące zarzutu naruszenia prawa materialnego dotyczącego zakazu konkurencji, wskazać należy, że z prawidłowo ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynika, że metody i techniki behawioralne lub system komunikacji (...) są powszechnie znane oraz objęte ogólnodostępną wiedzą uniwersytecką i naukową z dziedziny psychologii. Nie sposób zatem przyjąć, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że w przedmiotowej sprawie były to szczególnie ważne informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Skoro zatem powołane przez skarżące informacje są powszechnie znane lub ogólnodostępne, to z całą pewnością nie mogło dojść w przedmiotowej sprawie do naruszenia zakazu konkurencji, skoro nie zostały łącznie spełnione przesłanki o jakich mowa w art.101²§ 1 k.p. Z całą bowiem pewnością pozwane nie miały dostępu do szczególnie ważnych informacji. Przyjęcie zaś, że każda informacja, jaką pracodawca uzna za szczególnie istotną z jego

punktu widzenia, może prowadzić do naruszenia zakazu konkurencji , w oderwaniu jednak od możliwości ujawnienia tej informacji oraz możliwości narażenia w ten sposób pracodawcy na szkodę , prowadziłoby każdorazowo do jego bezpodstawnego uprzywilejowania , a to z całą pewnością nie jest celem wskazanej regulacji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 KPC oddalił apelację jako bezzasadną.

Wobec oddalenia apelacji, zasądzono solidarnie od powódek A. W. oraz K. N. na rzecz P. M. oraz K. M. kwoty po 1 350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem dodatkowego zwrotu kosztów procesu za II instancję. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, ustalone na kwotę 1 350 zł na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) , o czym orzeczono w punkcie 2 i 3 sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem

doręczyć pełnomocnikowi powódek za pośrednictwem P.I.

S.B.